

[Pia Gjellerup]

ensidigt pålægger borgerne at betale skat, betyder, at så har borgerne nogle særlige krav i den anledning. Det synes jeg er en lidt filosofisk tankegang, må jeg sige. Når man ser på det offentlige som sådan, kunne jeg da savne, at skatteministeren fortæller os, hvordan det offentlige opfører sig i sammenhæng med fuldstændig ensidige udbetalinger, som jo selvfølgelig er modstykket til beskatning, men lad det være. Det er skatteministerens mere ideologisk prægede overskrifter. Dem er vi jo efterhånden vant til at forholde os til med lidt løftede øjenbryn og ikke så meget mere. Hvis skatteministeren har brug for det, så ham om det. Det er jo dog ikke det, vi tager stilling til, men jeg synes lige, at jeg ville anholde det.

Det vigtige, når man behandler skattesager såvel som andre sager i samfundet, er at give borgeren en rimelig mulighed for at få sin sag behandlet ordentligt, og det er de offentlige myndigheder forpligtet til af sig selv. Så har man en række situationer – det kan være skattesager, det kan være miljøesager, det kan være byggesager, men her holder man sig til skattesagerne – hvor borgeren kan føle, at det er rarer at have en sagkyndig ved sin side til at føre sagen for sig. Og dér er diskussionen så, hvordan man skal få dækket omkostningerne, og på hvilket niveau skal man have dækket omkostningerne.

Den anden side af behandlingen er jo, hvad de offentlige myndigheder af sig selv kan: føre det offentliges, altså alle andres, interesse frem på en god måde og også varetage den enkeltes interesse på en god måde. Det kræver, at myndighederne har de fornødne ressourcer både i form af tid og i form af kunnen, men forslaget nævner desværre ikke noget om, hvordan man med en højere kvalitet af arbejdet kan få nogle bedre afgørelser. Man koncentrerer sig om, at det kan være vanskeligt for skatteydere at anlægge en sag, og peger på, at bl.a. skriftligheds-spørgsmålet har givet anledning til, at mange flere formentlig har ønsket sagkyndig bistand. Det advarede vi meget skatteministeren, regeringen og et flertal af Folketinget mod at indføre. Man indførte alligevel den hindring, at man skal klage skriftligt, og for nu at komme uden om denne hindring, lægger man op til at give en dækning af den sagkyndiges regning.

Det virker lidt Storm P.'sk, navnlig taget i betragtning, at lovforslaget i øvrigt ikke fortæl-

ler noget om, hvornår der skal gives dækning. Er det, når man vinder en sag? Og også, når man taber en sag? Der står ikke noget om, hvad der kan dækkes. Kan man bare komme med en regning på hvad som helst? Ikke fra hvem som helst, den begrænsning er der dog. Hvilken procentdel dækkes der med? Det skal stå i forhold til en eller anden fradragsværdi. Er det så 34 pct. for nogle og 52 pct. for andre? Det er der ingen oplysninger om.

Jeg kunne forestille mig, at vi under udvalgsarbejdet koncentrerede os om at se på, hvad vi kan bistå med i forhold til landsskatteretssager, og så finde en eller anden parallel til den måde, vi dækker omkostninger på i retssystemet, eventuelt en parallel til fri proces. Også det kræver nærmere undersøgelser.

Jeg har ikke mere tid, så jeg vil overlade til efterfølgende ordførere at få afklaret, hvad der dog ligger i den meget mystiske finansiering. Det kan vi høre om senere, ellers vender jeg tilbage.

**Ågaard (KF):**

I Det Konservative Folkeparti finder vi det overordentlig positivt og også meget tilfredsstillende, at skatteydere med dette lovforslag sikres adgang til dækning af de udgifter, de pådrager sig i forbindelse med klagesager i skatteankenævnene og i Landsskatteretten. Jeg tror, det er ganske få borgere, som alene er i stand til at gennemskue vore skatteloves fortolkning. Jeg tror, at stort set alle i skattesager må engagere sagkyndig bistand for at føre en sag mod de nævnte myndigheder.

Vi er i Det Konservative Folkeparti meget enige med skatteministeren i den antagelse, der kommer til udtryk i forslagets skriftlige fremsættelse, at de store omkostninger, der ofte er forbundet med klager over en skattesags afgørelse, til dato har afholdt mange borgere fra at klage, selv om man følte sig urigtigt behandlet. Vi finder det i høj grad rimeligt, at det ikke skal koste formuer at få påvist sin ret. Det vil styrke retssikkerheden og forhåbentlig også bidrage til at øge borgernes tillid til vort skattesystem.

Det samme gør sig gældende i forbindelse med en fuld omkostningsdækning af udgifter, som Landsskatteretten har bestemt skal afholdes til syn og skøn. Vi er enige i forventningerne om, at dette kan betyde et væsentligt fald i sager, der indbringes for domstolene.